

Προσφορά ελαχίστου φόρου τιμής στον θανόντα Εκδότη Γιώργο Ζαχαρίου

Φτωχότερος ο Θεσμός των Ιδιωτικών Ασφαλίσεων

Πρωτοπόρος και ασυμβίβαστος στον Κλαδικό Τύπο.

Όταν σε καιρό πολέμου χάνεται ένας Στρατηγός, τότε κινδυνεύει να χαθεί και το στράτευμα.

Και όταν σε καιρό -υποτιθέμενης- ειρήνης χάνεται ένας πρωτοπόρος και πολλών δεκαετιών Εκδότης, Αρθρογράφος, Καυστικότατος και Ασυμβίβαστος Σχολιαστής και Επικριτής παντός αδικού, παρανόμου και πονηρού, σε έναν έντονα ανταγωνιστικό και οικονομικο-κοινωνικό χώρο, όπως είναι ο εξειδικευμένος και δύσκολος χώρος των Ιδιωτικών Ασφαλίσεων στην πάντα εξαρτημένη από ξένα και ολιγοπωλιακά συμφέροντα χώρα μας, τότε και για την χώρα και χώρο, δεν χάνεται ένας Στρατηγός, αλλά ένας μοναδικός Αρχιστράτηγος, με όλες τις εξ αυτού συνέπειες.

Τον μαχητικότατο και αγέρωχο Δημοσιογράφο και Εκδότη της δεκαπενθήμερης πλούσιας και πολυσέλιδης εφημερίδος και όχι περιοδικού, όπως απαιτούσε να θεωρείται, Γιώργο Ζαχαρίου, αναγκάστηκα να γνωρίσω από κοντά προ τριακονταετίας και πλέον, μετά από απρόσμενο και απρόκλητο -όπως θεωρούσα- σχόλιο στην προσωπική σελίδα-στρατηγείου του, που ήδη περνά στην ιστορία δια δυσαναπλήρωτου κενού, με τίτλο «Απίστευτα και όμως Αληθινά» της ιστορικής «Οικονομικής Ασφαλιστικής».

Έπεγε δι' ολίγων και αιχμηρότατων όμως, την τότε και από διμήνου εμφάνισή μου από την Θεσσαλονίκη στην ασφαλιστική αγορά με ίδρυση και λειτουργία της αρχικής και πρώτης μικρής ασφαλιστικής εταιρίας του σημερινού Ομίλου και η οποία ασκούσε τους λοιπούς γενικούς κλάδους όχι όμως και τον πολύπαθο, «κακό δαίμονα», όπως τον θεωρούσαν τότε όλοι, κλάδο αυτοκινήτων.

Βαθύς γνώστης των πραγμάτων και διορατικότατος πάντοτε κατέγραψε και παρουσίασε το «μήνυμα» και αρχική στρατηγική της μικρής μου εταιρίας, λέγων και επιτιμών δια τούτων των αληθών και δημοσίων: «Αν όλες οι ασφαλιστικές εταιρίες επιλέξουν να ασφαλίζουν μικρούς και ακίνδυνους κινδύνους-φιλέτα, τότε τα κόκκαλα και τους κακούς κινδύνους ποια κορόιδα θα τους σηκώσουν για την προσφορά οικονομικο-κοινωνικού έργου του θεσμού των ιδιωτικών ασφαλίσεων»;

Συγκρούσθηκα έντονα αρχικά μαζί του και αργότερα, αφού πρόσθεσα και τον κλάδο αυτοκινήτων και πλήρως χοντρές και μεγάλες ζημίες, μεγάλων και κακών κινδύνων, κατανόησα πόσο -δημοσίως και κοινώς- δίκαιο είχε.

Η δεύτερη και καθοριστική των περαιτέρω σχέσεών μας «σύγκρουση» έγινε σε εκδήλωση Ασφαλιστών στην Αθήνα, όπου και σε «πηγαδάκι» μου απηύθυνε τα παρακάτω «αθηναϊκά» του και του αντέταξα τα αντίστοιχα «μακεδονικά» μου:

- «Έλα δω ρε Μακεδόνα. Ξέρεις γιατί κόψαμε το νόμισμα στρογγυλό»;
- «Όχι δεν το γνωρίζω Αθηναίε. Μπορείς να μου το εξηγήσεις»;
- «Για να κυλάει ρε Θεσσαλονικιέ από πάνω προς τα κάτω».

- «Ορθά λέγεις περί κυλήματος. Μόλις προ ημερών ο Υπουργός Ευαγ. Γιαννόπουλος αποκάλεσε το Λεκανοπέδιό σας ως οροπέδιο. Για τον λόγο αυτό επέλεξα την παραλία της Θεσσαλονίκης ως έδρα της εταιρίας μου, ακριβώς για να κυλά το στρογγυλό χρήμα από το οροπέδιο στην παραλία, κατά τον φυσικό νόμο της βαρύτητας».

Οι παρισταμένοι βρήκαν πολύ «διασκεδαστική» και ενδιαφέρουσα την συζήτηση, πίσω από την οποία πολλά και σοβαρά οικονομικά και οργανωτικά του εξουσιαστικού κράτους υποκρύπτονταν. Και ενώ όλοι περίμεναν να «σφαγούμε» μεταξύ μας για την κατεύθυνση ροής του «στρογγυλού χρήματος», νοουμένου αυτού σε «ψιλά και στρογγυλά» και όχι «τετράγωνα πακέτα», συνέβη ακριβώς το αντίθετο και έκτοτε συνεργασθήκαμε με αμοιβαία κατανόηση επί όλων των κοινών του χώρου αδιατάρακτα. Κατά διαστήματα μου παραχωρούσε την σελίδα του.

Εξαιτίας των, πολλές φορές, ακραίων πεποιθήσεων και αντιλήψεών του και ως μη χαριζόμενος σε κανέναν, έγινε αποδέκτης επιθέσεων «θιγομένων», με σύνθηρες τέχνασμα τον οικονομικό εκβιασμό του δια οργανωμένων αρνήσεων διαφημίσεων και συνδρομών, που είναι και η πηγή ζωής κάθε παρομοίου εντύπου.

Τον στήριξα σταθερά και σε πολύ δύσκολες εποχές επιχειρούμενων στραγγαλισμών του, που τις άντεξε όλες υπερήφανα και ασυμβίβαστα, στηλιτεύων πάντα και προς κάθε κατεύθυνση αδιακρίτως τους πάντες και τα πάντα, υπερασπιζόμενος το σύνολο της αγοράς, τα δίκαια του Θεσμού και τα εθνικά δίκαια της χώρας μας, που υπεραγαπούσε.

Όλα αυτά όμως και το πάθος με το οποίο τα διεκδικούσε επί σειρά τεσσάρων δεκαετιών έφθειραν την υγεία του και τελικώς έπεσε μαχόμενος και μέχρι την τελευταία στιγμή ενεργός και πιστός στο καθήκον, που έταξε στον εαυτό του.

Ο Μαχητής Γιώργος Ζαχαρίου έφυγε νωρίς. Είχε και μπορούσε να προσφέρει στον χώρο και στα κοινά ακόμη πολλά. Από την πρόωγη και αδόκητη φυγή του, η ασφαλιστική αγορά έμεινε φτωχότερη και έχασε έναν Υπερασπιστή της και αυστηρότατο Κριτή της.

Καλό ταξίδι Γιώργο. Θα ζεις και θα είσαι πάντα στις μνήμες μας. Βαρύ το πένθος που άφησες στην σύζυγο, παιδιά σου και φίλους σου. Ίσως το μεγάλο Έργο σου απαλύνει τον πόνο...

Μ.Γ.

...η συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Φώκος και Θώκος

«Απέχεσθαι του κλέπτειν τα δημόσια»

Φώκος είναι υποκοριστικό του Φωκίωνα και Θώκος είναι αξίωμα ή θέση.

Με το όνομα Φωκίων είναι γνωστός ο Αθηναίος στρατηγός και πολιτικός (402-318 π.Χ.), επωνομασθείς και χρηστός ως εκ της φρονήσεως και χρηστότητός του. Υπήρξε αντίπαλος της κατά του Φιλίππου πολιτικής του θωκορήτορα και εκ των Μακεδονικών Αρπαλείων Χρημάτων λαδωμένου Δημοσθένη, χωρίς όμως να εισακουσθούν οι συνετές συμβουλές του. Επικράτησαν οι δημοκόποι και ρήτορες, όπως ο υποστηρικτής του Δημοσθένη, Υπερείδης, με αποτέλεσμα την οριστική πτώση και συντριβή των Αθηναίων και των συμμάχων τους στον αδιδακτο «Λαμιακό Πόλεμο» και την μάχη της Κρανιώνας στην Θεσσαλία, κατά τα έτη 323 και 322 π.Χ. αντίστοιχα.

Ο Φωκίων, με παρεμβάσεις του στον νικητή Αντίπατρο της Μακεδονίας, καταφέρνει να τον πείσει να μην εισέλθει και να μην καταστρέψει την καταπροδομένων θώκων και ανυπεράσπιστη πλέον Αθήνα, αλλά δεν καταφέρνει να πείσει τούς, για δεύτερη φορά, εγκαταλειφθέντες από τον Δημοσθένη, Αθηναίους να τηρήσουν πιστά τον πλέον εύκολο από τους πέντε όρους της συμφωνίας ειρήνης μεταξύ Αθηναίων και Μακεδόνων, που αφορούσε την παράδοση όλων των πολιτικών ρητόρων της αντιμακεδονικής παρατάξεως με πρώτους τον Δημοσθένη και τον Υπερείδη, αφού ο μεν πρώτος δραπέτευσε στον Πόρο, όπου αυτοκτόνησε, ο δε δεύτερος, συλληφθείς υπό των Μακεδόνων, τιμωρήθηκε δι' αποκοπής της γλώσσας του.

Τέσσερα χρόνια αργότερα και σε ηλικία 84 ετών μπορούν οι λοιποί μη συλληφθέντες και μη αυτοκτονήσαντες ρήτορες και γυρολόγοι, συκοφάντες και λαοπλάνοι της αρχαίας Αθήνας, να πετύχουν καταδίκη σε θάνατο του χρηστού και συνετού Φωκίωνα και τον αναγκάζουν να πει και αυτός το κώνειο.

Αμέσως μετά αντιλαμβάνονται την εξαπάτησή τους, μετανοούν για την αδικία που διέπραξαν και, ως συνήθως, στήνουν αδριάντα στον Φωκίωνα, ενώ καταδικάζουν σε θάνατο τους συκοφάντες του.

Για τον βίο και την πολιτεία του Φωκίωνα αναφέρεται (ίδε Ανδρ. Ανδρεάδης, «Ιστορία της Ελληνικής Δημόσιας Οικονομίας, από των Ομηρικών μέχρι των Ελληνομακεδονικών χρόνων», τόμος Α', σημείωση 2 σελίδος 463, εκδόσεις Παπαδήμα) τμήμα διαλογικής συζητήσεώς του με τον κατά των Μακεδόνων «πολέμαρχο» ρήτορα Υπερείδη, σχετικά με την ικανότητα για πόλεμο των Αθηναίων και το οποίο μοιάζει σαν να γράφηκε σήμερα, όπου ο όποιος χρηστός Φώκος κανιβαλίζεται από τον όποιο κυνηγό του αργυροεξουσιαστικού Θώκου. Δείτε και διδαχθείτε τα αδιδακτα και αποκρυβόμενα:

«Υπερείδης ηρώτησε: Πότε, ούν, ω Φωκίων, συμβουλεύεις πολεμείν αθηναίοις»;

Και ο χρηστός Φωκίων ή Φώκος απάντησε: «Όταν τους μεν νέους ιδω την τάξιν βουλομένους φυλάττειν, τους πλουσίους εισφέρειν, τους δε ρήτορας απέχεσθαι του κλέπτειν τα δημόσια»!!!

Άρα και αποδεδειγμένα, τίποτε το νεότερο στις μέρες και εποχές μας. Απλώς το διεφθαρμένο σύστημα της κλεπτοκρατίας και της εκμεταλλεύσεως δια των πονηρών θώκων των λίγων άρπαγων σε βάρος των πολλών και αγαθών Φώκων, ανανεώνεται και μετασχηματίζεται αιωνίως.

Κάθε τυχόν ομοιότητα των παραπάνω με σημερινά πρόσωπα και πράγματα είναι εντελώς συμπτωματική και τυχαία. Σε κάθε περίπτωση όμως, χρήσιμη και συνετή θα είναι πάντα η διαχρονικής ισχύος ρήση του Φώκου προς πάντα κάτοχο θώκου: «Απέχεσθαι του κλέπτειν τα δημόσια» και βεβαίως τα ιδιωτικά.

Όλως Μακεδονικά

Μελάς ΓΙΑΝΝΙΩΤΗΣ

Πρόεδρος Ενώσεως Ασφαλιστών Βορείου Ελλάδος
& Πρόεδρος Ομίλου Επιχειρήσεων **INTERΣΑΛΟΝΙΚΑ**

Διογενική Απάντηση σε αερολόγους και ξυλοσχίτες

Ένας γεροδεμένος νέος άνδρας προσπαθούσε να παίξει μουσική στην αρχαία Αθήνα και όλοι οι περαστικοί τον απέφευγαν, εκτός από τον μόνιμο και μοναδικό χειροκροτητή του Διογένη.

Όταν οι περίεργοι ρώτησαν τον Διογένη μήπως είναι κουφός και άμουσος, αυτός τους κάρφωσε ως εξής:

«Είμαι εδώ επειδή, τηλικούτος ών, κιθαρωδεί και ού ληστεύει»!

Υπάρχει σήμερα κανένας κουτσο-Διογένης να μας φωτίσει;